

novení §§ 7 a 8 zák. ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., ač prý těmito ustanoveními zavedeno bylo dalekosáhlejší ručení, než bylo dosud podle ustanovení občanského zákona právem. Dovolatel však upadá sám do rozporu se spisy, poněvadž odvolací soud právě tuto otázku výslovně a obšírně řešil, přihlížeje ovšem k právnímu poměru těchto zákonných ustanovení k § 46 zák. o úrazovém pojištění dělnickém, dále k § 16 odst. (1) zák. o úrazovém pojištění, pak min. nařízení ze dne 6. července 1914 čís. 143 ř. z., jakož i k § 11 a odst. (2) § 14 zák. o silostrojích. Dovolatel poukazuje se ke správným důvodům napadeného rozsudku s tím, že, byl-li úraz způsobený jízdním silostrojem uznán za úraz podnikový, jakž se v souzeném případě pravoplatně a závazně stalo, jest použití jen ustanovení § 46 zák. o úrazovém pojištění dělnickém, jež nebyla změněna § 4 zákona o silostrojích; tato zásada, jakož i vázanost soudu na rozhodnutí úrazové pojišťovny, že jde o úraz podnikový, došla zevrubného posouzení v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 9780 sb. n. s., na něž se dovolatel rovněž poukazuje (Srovnej i rozh. 8568, 7102, 6884, 4627).

Jak již v rozhodnutích nejvyššího soudu čís. 3956 a 6497 sb. n. s. bylo vyloženo, jest vyměření bolestného na základě zjištěného skutkového podkladu věci právního posouzení a jest dovolací soud vázán jen skutkovým zjištěním, na jehož základě nižší soudy určily bolestné, přísluší mu však právo zkoumati, zda přisouzené bolestné jest přiměřené okolnostem takto zjištěným. Odvolací soud nepochybil, přejav skutková zjištění prvního soudu za svá, ale uznáv podle volného uvážení na témže skutkovém podkladě podle § 273 c. ř. s. částku 25.000 Kč na bolestném za přiměřenou.

Jak v rozhodnutích nejvyššího soudu čís. 3322 a 5775 vysvětleno, není nárok podle § 1326 obč. zák. na náhradu za zohyzdění zahrnut v nároku na bolestné, nýbrž jest nárokem na náhradu za škody hmotné hrozící poškozenému pro budoucnost snížením a stížením životních možností a bylo tudíž na žalobci, by již před soudem prvé stolice jednak tvrdil, jednak nabídnutím průvodních prostředků se snažil dokázati, že měl již možnost získati existenci lepší než dosud měl. K jeho tvrzení v tomto směru teprve v odvolacím sdělení, a to ještě neurčitěmu (býval by se jistě domohl dalších stupňů povyšování) a o důkaz neopřenesenému právem odvolací soud po rozumu § 482 c. ř. s. jako k nepřipustné novotě přihlížeti nemohl a nemůže dovolatel s názorem svým ani před soudem dovolacím docílití úspěchu.

Čís. 11716.

O návrhu toho, kdo složil peníze do soudní úschovy jako solidární ručitel za vyrovnací kvotu ve vyrovnacím řízení, by je soud rozdělil mezi vyrovnací věřitele a by k tomu ustanovil rok k rozvrhu, nelze jednati a rozhodnouti v nesporném řízení, byl-li návrh učiněn proto, »že se vyskytují různé návrhy věřitelů ve vyrovnacím řízení a nelze dosíci dohody ohledně rozdělení.«

Rozhodoval-li soud přes to v nesporném řízení o tomto návrhu, jde o zmatek podle § 41 d) zák. čís. 100/1931, jenž nebyl zhojen tím, že

bylo zahájeno zmatečné řízení bez odporu účastníků. Jest zrušiti rozhodnutí i s předchozím řízením ohledně všech účastníků a odmítnouti návrh jako nehodící se k tomu, by bylo o něm jednáno v nesporném řízení.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 321/32.)

Stanislav S. složil do soudní úschovy 50.000 Kč, ježto ve vyrovnacím řízení Bohuslava T-a přistoupil jako solidární ručitel za vyrovnací splátky až do 50.000 Kč a ježto někteří věřitelé žádali zaplacení celých pohledávek, jiní kvot a od Bohuslava T-a nemohl dostati vyjádření, kteří věřitelé a v jaké výši nebyli zaplacení. K návrhu Stanislava S-a nařídil soud první stolice rok k rozvrhu složených peněz mezi vyrovnací věřitele a usnesením ze dne 15. listopadu 1931 rozvrhl 50.000 Kč. Rekursní soud k rekursu Dr. L-a, Bohuslava T-a a firmy S. zrušil napadené usnesení ze dne 15. listopadu 1931 i s předchozím řízením ohledně stěžovatelů. Důvody: Složení k soudu stalo se podle ustanovení § 1425 obč. zák. Soud musí v nesporném řízení rozhodnouti jen o tom, zda jsou podmínky pro složení na soudě podle § 1425 obč. zák. Ukladatel měl proto uvést věřitele, pro které se peníze ukládají a jaká částka se pro něho ukládá. Soud má pak tyto věřitele o složení vyrozuměti a, žádají-li vyplacení složených částek, jim je poukázati. Tím je úkol soudu skončen. Není-li věřitel se složenou částkou spokojen, a je-li tudíž mezi ním a složitelem rozpor, nemůže o tom rozhodovati soud v nesporném řízení. Pro to není opory v zákoně. V projednávaném případě nejde o rozvrh podle §§ 285 a 307 ex. ř. při zabavených a přikázaných pohledávkách poddlužníka, ani o složení podle § 134 konk. ř. Podle § 1 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. lze zákona o nesporném řízení užiti jen, má-li býti podle zákonných předpisů postupováno v soudním řízení nesporném. Není zákonného předpisu, by soud, u něhož byly peníze podle § 1425 obč. zák. uloženy, určoval v nesporném řízení, komu mají býti peníze poukázány nebo jak mají býti mezi věřitele rozvrženy. Překročovalo by účel a meze nesporného řízení, by při něm bylo rozhodováno o sporných nárocích. Nařídil-li tudíž první soud rok k rozvrhu složené částky a rozvrhl-li ji, rozhodl o nárocích, o kterých podle zákona mělo být rozhodnuto pořadem právním. Řízení to a rozhodnutí jest tudíž podle § 41 d) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. zmatečné. Třebaže není zmatečnost stěžovateli uplatňována, musí k ní soud podle § 41 (4) zák. čís. 100/1931 přihlížeti z úřadu a proto rekursní soud zrušuje podle § 43 cit. zák. řízení i rozhodnutí, pokud se týče stěžovatelů, jako zmatečné. Ježto ostatní věřitelé a ukladatel s vyplacením přikázaných částek souhlasí, není důvodu, by řízení i rozhodnutí i ohledně nich bylo prohlášeno zmatečným, neboť v nesporném řízení je zpravidla uplynutím rekursní lhůty zmatečnost zhojena (viz Hora: Soudní řízení nesporné str. 117).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu skladatele deposite, upravil však napadené usnesení tak, že zrušil usnesení prvního soudu a řízení mu předcházející vůbec a odmítl návrh stěžovatelův, by byl ustanoven rok k rozvrhu 50.000 Kč složených jím na soudě podle § 1425 obč. zák.

Důvody:

Složil-li stěžovatel 50.000 Kč, jimiž se prý zaručil jako solidární ručitel na vyrovnací kvotu ve vyrovnacím řízení Bohuslava T-a, na soudě, ježto na ně činilo nárok více věřitelů, a přijal-li první soud usnesením ze dne 29. května 1931 tyto peníze do soudní úschovy, šlo o činnost, která jest soudu uložena v § 1425 obč. zák. a ve čl. XVIII uv. zák. k j. n. a platily pro řízení předpisy nesporného patentu. Učinil-li stěžovatel u soudu, u něhož byly peníze přijaty do soudní úschovy, návrh, by je soud rozdělil mezi vyrovnací věřitele a by k tomu ustanovil rok k rozvrhu, nemohl a nesměl první soud v nesporném řízení ani podle tehdy platných předpisů nesporného patentu o návrhu tom jednati a rozhodovati, neboť návrh byl učiněn, jak se v něm uvádí, proto, »že se vyskytují různé návrhy věřitelů ve vyrovnacím řízení a nelze dosíci dohody ohledně rozdělení.« O návrhu takovém nebyl nesporný soud oprávněn jednati a rozhodovati, neboť šlo zřejmě o sporné nároky a bylo věcí navrhovatele, by si sám vypočetl a stanovil rozsah povinnosti, vzniklé mu proti vyrovnacím věřitelům převzetím záruky ve vyrovnání, a mohl se při neshodě jen sporem domáhati u soudu rozhodnutí. Pakli přes to první soud o návrhu jednal a rozhodl, překročil tím, jak správně vystihl rekursní soud, meze své působnosti jako nesporný soudce v § 1 nesp. pat. mu vyhrazené a trpí tudíž, posuzuje-li se věc s hlediska zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. jeho rozhodnutí zmatečností podle § 41 d) tohoto zákona. Zmatečností trpí však i řízení předcházející tomuto rozhodnutí, počínajíc již usnesením, jímž byl prvním soudem ustanoven rok k rozvrhu, a bylo proto podle § 43 odst. (2) uvedeného zákona zrušiti nejen rozhodnutí samo, nýbrž i řízení jemu předcházející, čemuž nevádí, že si do usnesení, jímž byl nařízen prvním soudem rok, nikdo z účastníků nestěžoval, neboť tím, že bylo zahájeno zmatečné řízení bez odporu některého z účastníků, nebyla ještě zmatečnost zhojena. Leč zrušiti bylo rozhodnutí i s řízením jemu předcházejícím nejen, pokud šlo o stěžovatele, nýbrž vůbec ohledně všech účastníků, neboť stěžovatel napadl usnesení prvního soudu v celém jeho obsahu, pro vadu týkající se do té míry všech účastníků, že se její odstranění mohlo státi jen změnou nároků všech ostatních věřitelů. Nenabylo proto rozhodnutí to právní moci ani proti ostatním účastníkům a ukládala povaha zmatečnosti, kterou bylo napadené usnesení stíženo, soudu rekursnímu podle § 43 odst. (2) uvedeného zákona, by usnesení zrušil vůbec a návrh nynějšího stěžovatele odmítl jako nehodící se, by o něm bylo v řízení nesporném jednáno.

Čís. 11717.

Ustanovení § 527, druhý odstavec, c. ř. s. platí i v konkursním řízení podle zákona ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Bylo-li v konkursním řízení usnesení zrušeno proto, by byli slyšeni účastníci řízení, nahrazuje to obdobně (§ 188 konk. ř.) výslech stran. Není zapotřebí, by to bylo nařízeno ve výroku zrušujícího usnesení, stačí, plyne-li to z odůvodnění usnesení.

(Rozh. ze dne 3. června 1932, R I 385/32.)